

ROČNÍK 7 - ČÍSLO 20

VYŠLO V ZÁŘÍ 2014

POCHOD PO STOPÁCH 22. vb – PODRUHÉ

V sobotu 28. července se uskutečnil na výcvikové základně Hamry u Prostějova II. ročník Pochodu po stopách 22. výsadkové brigády Prostějov. Účastníci Pochodu, kterých byla tentokrát téměř tisícovka, určitě nelitovali. Kromě příjemné „procházky“ nádhernou přírodou s letním sluníčkem nad hlavou to byla manifestace výsadkových veteránů, aktivních vojáků mnoha zbraní a fandů paragánů všech věkových kategorií. Výsadkoví veteráni se mohli setkat se svými veliteli útvarů včetně současného náčelníka generálního štábu arm. gen. Petra Pavla. Mezi stopaři nechyběly celé rodiny včetně dětí, některé doprovázeli i domácí mazlíčci. Pochodoval tatínek s mrnětem ve vaku i devítiletá holčička, která pochod absolvovala už podruhé. A

setkávání mnohých výsadkových veteránů po letech bylo opravdu dojemné.

Hlavní myšlenkou Pochodu je popularizace vojáků - výsadkářů a jejich velitelů, kteří u 22. vb (VÚ 8280) a jejich následných útvarů sloužili a slouží. Autoři projektu, zakladatelé o. s. Červené barety, a jeho hlavní organizátoři Ing. Jindřich Starý jun. a Mgr. Michal Mucha, oba výsadkoví veteráni, opět nezklamali. Významně zúročili loňskou zkušenost a ten letošní Pochod obohatili o další, novou hodnotu. Zvládnout takovou akci, která co do počtu účastníků patří k největším v historii veteránského hnutí, s velice malým realizačním týmem, je hodné obdivu.

Účastníci Pochodu určitě ocenili perfektní organizaci počínaje příchodem do areálu. Pro každého byla připravena vkusná identifikační karta s kvalitním odznakem Červených baretů, která bude nejen připomínkou úspěšné akce, ale i trhákem pro sběratele. Navíc každý dostal publikaci popisující historii 22. vb od jejího vzniku do současné doby.

Výcvikovou základnu propůjčila k pořádání pochodu AČR, ale vše ostatní bylo v režii organizátorů. Takže ubytování, stravování, sociální zařízení, ozvučení, výroba medailí i publikace šlo z rozpočtu organizátorů.

Předvečer Pochodu využili výsadkoví veteráni z České i Slovenské republiky ke vzpomínání na společnou vojenskou službu a povídali si dlouho do noci. Ráno, po nástupu všech „pochodníků“ před přítomnými veliteli útvarů, Pochod odstartoval plk. v.v. Ing. Miloslav Juříček, velitel útvaru druhý v pořadí, v jehož jméně se letošní ročník konal. Projít třicítku nebo jen desítku kilometrů kopcovitým lesním terénem, kde zanechaly své stopy celé generace výsadkářů, byl úctyhodný sportovní výkon, ale i test vůle a tělesné zdatnosti. V cíli čekala účastníky Pochodu odměna v podobě pamětního odznaku s certifikátem na jméno. Rozcházeli jsme se neradi, ale s nadějí na další setkání na Pochodu po stopách 22. výsadkové brigády v příštím roce.

Účastníci Pochodu

18. ČERVEN 2014

Okénko do krypty pravoslavného kostela Cyrila a Metoděje v pražské Resselově ulici, místo posledního boje sedmi statečných výsadkářů, se průběhem let stalo jakousi Mekkou všech bývalých, současných a jistě i budoucích vojenských výsadkářů.

Posádková hudba hraje porevoluční trauermarš, který při pietních akcích nahradil zavedený Pochod padlých revolucionářů (mně se líbil víc... stejně jako „blagarodnaja“) a k postřílenému okénku se v pravidelných intervalech posouvají jednotlivé delegace. Delegace výsadkových útvarů, městských zastupitelů, Obce sokolské, pravoslavné církve a dalších organizací a samozřejmě i naši veteráni. V nažehlených uniformách, se šňurami a paraplackami. Úkrok vpravo, urovnání stuh, salut a odchod...

Táta mě sem poprvé zavedl, když mi bylo sedm let; stopy po střelách ještě svítily novotou...V minulosti jsme tu vídali i přímé účastníky výsadkových operací, jejichž krycími názvy byly až na výjimky značky chemických prvků. Rtm. Zemek (Silver B), Černota, Matula (Wolfram), Šikola (Clay), Vavrda (Speltr), Pernický (Tungsten)... Letos přišel už ten poslední ze staré gardy, generálmajor v.v. Jaroslav Klemeš (92). Před lety si sem přijel zavzpomínat i příslušník strážního praporu SS-Prag a zapsal se jako přímý účastník do pamětní knihy!

Na rohu Václavské ulice krátký pokec s kamarády z Holešova, Liberce a Jindřichova Hradce a přesouváme se k památníku parašutistů do Dejvic, kde vzpomínková akce pokračuje. Pak ještě slavnostní oběd na „kulaťáku“ spojený s briefingem k nejbližším společným akcím a rozchod.

PETR KORB

AKCE JEŠTĚD

V polovině srpna 2014 se po dlouhých odkladech podařilo uskutečnit setkání členů našeho klubu spojené se sportem a získáním informací o současném vývoji v oblasti vojenství.

Setkání se uskutečnilo v Jablonném v Podještědí a okolí. V první fázi měli účastníci možnost střilet ze zbraní používaných v ČSLA a později v AČR od padesátých let do současnosti. Střílelo se z pistolí, samopalů a útočných pušek po

deseti ranách z každého typu. Dosahované výsledky byly většinou překvapivě dobré.

Následovalo zaměstnání v horolezeckém areálu v Jablonci n/N, kde měli účastníci možnost seznámit se s technikou slaňování pro případné využití k nouzovému opuštění obydlí. Nejednalo se pouze o teorii. Praktické nácviky si někteří kolegové opravdu užívali.

Zaměstnání pokračovalo ukázkami a praktickým nácvikem prvků předlékařské pomoci podle současně doporučených trendů. Ukázky byly zaměřeny k řešení situací, které mohou ohrožovat život v současných podmínkách rychlého světa.

Velký zájem provázelo vyprávění přímých účastníků nedávných zahraničních misí našich vojáků. To bylo spojeno s promítnutím řady fotografií a pro všechny posluchače bylo určitě velmi poučné.

Na uskutečnění zmíněných aktivit se zásadním způsobem podíleli instruktoři z organizace THOR tactical, kteří byli prostě skvělí.

Na závěr zmíněné dvoudenní akce proběhla návštěva výsadkářského muzea v Mladé Boleslavi, které je opravdu velmi zajímavé.

PAVEL BŘESKÝ

BÁJEČNÝ DEN

Chcete návod na báječný den? Dejte dohromady bezva kamarády, příjemné prostředí, počasí jak malované, skvělé organizátory a hlavně milovaný sport! To vše se nám podařilo! Po dlouhých přípravách a mnoha změnách se o víkendu 18. až 20. července uskutečnilo na letišti v Jičíně-Vošticích setkání výsadkových veteránů, které jsme nazvali Skákání pro radost. Na rozdíl od let minulých letos nešlo o soutěž, a tak mnozí z těch, kdo zpočátku projevíli zájem, později svou přihlášku zrušili. Zdravotní i rodinné problémy se také podepsaly na menší účasti skákajících.

O tom, jak důležité je mít v pořádku potřebné doklady, se přesvědčili dva členové KVV Chrudim, kterým nedostatky v dokumentaci znemožnily účast na setkání. Budiž to poučením, že potvrzení seskoků a platné zdravotní osvědčení jsou pro výsadkáře – veterány opravdu nezbytné.

V pátek odpoledne se začali sjíždět účastníci spolu s manželkami a přáteli. Z našeho klubu přijeli provést seskoky E. Eštu, J. Hendrych, A. Štrajt, J. Urban, Z. Vácha, L. Vlček a čestný člen našeho klubu armádní generál Petr Pavel. Devítku skákajících doplnili Miroslav Nedbal z Chrudimi a instruktor J. Šturm z aeroklubu Jihlava. Sportovního ducha Pražanů přijeli podpořit kolegyně Minkewitzová, Kubík, Šesták, Visingr a manželky Hendrychová a Štrajtová. Kolegovi Nedbalovi přijela fandit celá rodina.

Ubytování v budově i v karavanech v areálu letiště bylo bez chyby, personál letiště v čele s paní Vodňanskou se staral o občerstvení i výtečnou stravu. Zatímco naši veteráni skládali testy a prováděli výsadkovou přípravu pod přísným dohledem instruktora R. Špinky, ostatní sportovci, rodinky a kamarádi se bavili u ohně a dělali si laskominy na krůtu, která se grilovala vedle. Příjemný večer se při povídání i dobrém vínku protáhl do pozdních nočních hodin.

Sobotní slunečné ráno ohlásilo krásný den. A ten se opravdu vydařil. Po nezbytném fotografování skupin i jednotlivců s vlajkou KVVV Praha zahájil seskoky arm. gen. Petr Pavel z jihlavského brigadýra. Jak nám později řekl, byl to pro něj nezapomenutelný zážitek, dosud vždycky skákal jen z velkých letadel. Také vyjádřil obdiv našemu nejstaršímu skákajícímu kolegovi Jiřímu Urbanovi nad tím, jak bravurně ve svých dvaosmdesáti letech zvládá padák.

Dál se pak skákalo z „anduly“ (všichni absolvovali dva seskoky z výšky 1200 m) spolu se sportovci i s tandemy, amatérští i profi fotografové se snažili zachytit co nejlepší momenty před, při i po seskocích. Naši veteráni sklízeli obdiv odborníků i diváků, kteří během dne přicházeli na letiště. Istruktor Jan Štunc nabídl veteránům možnost skákání také na letišti v Jihlavě.

Po předání pamětních listů a plaket účastníkům a všem, kdo se na seskocích pro radost podíleli, zbýval čas svlažit rozpálená těla v bazénu, proletět se nad Jičínem a Prachovskými skalami, nebo při odjezdu zamávat na shledanou. Těšíme se!

KARMELA ŠTRAJTOVÁ

STŘÍLENÍ NA MORAVĚ – DVĚ BEDNY

Letos v květnu a červnu moravské kluby výsadkových veteránů opět připravily dvě velké střelecké soutěže, kterých se zúčastnilo i družstvo KVVV Praha.

TŘETÍ ROČNÍK MEMORIÁLU PLK. FRANTIŠKA MANSFELDA VE STŘELBĚ Z PISTOLE v Prostějově provázelo 16. května mimořádně špatné počasí. To ale nemělo vliv na tradičně velkou účast závodníků. Závod je pořádán na střelnici s dobrým zázemím a

tak počasí nemělo zásadní vliv ani na dosahované výsledky, ani na náladu účastníků. K malému problému došlo jen v závěru, kdy se rozhodčím nedařilo rychle spočítat výsledky, a tak některá družstva odjela domů před závěrečným vyhlášením výsledků. Situaci zachraňoval hrdinským výkonem prostějovský moderátor Michal Mucha, známý z řady veteránských akcí. Nakonec se vše podařilo, výsledky byly vyhlášeny a Prostějovákům patří uznání za výkon, který podali v přípravě závodu a zejména za střelecký výsledek. Soutěž vyhrálo družstvo veteránů z Prostějova. Za ním se umístil Liberec a třetí bylo družstvo KVVV Praha ve složení Břeský, Lacina a Vašek.

Ani termín pátek třináctého června neovlivnil pohodový, ale těžký ZÁVOD VE STŘELECKÉM TROJBOJI, který v červnu proběhl na střelnici u Holešova. KVV Holešov zajistil průběh organizačně náročné akce na výbornou a ke všeobecné spokojenosti účastníků. Jednotliví členové tříčlenných drustev stříleli samopalem na vzdálenost 100 m, malorážkou na 50 m a pistolí na 25 m. Každá položka zahrnovala 3 nástřelné a 5 ran do závodu. Družstva byla tedy hodnocena za výsledky dosažené 45 výstřely. Soutěž proběhla bez časových ztrát a krásné počasí asi také přispělo ke skvělé atmosféře při vyhlásování výsledků. Na třetím a druhém se umístila družstva ze slovenského Nového Mesta. Střelecký trojboj v Holešově vyhrálo družstvo KVVV Praha opět ve složení Břeský, Lacina a Vašek.

Z pohledu jednoho z členů pražského družstva chci závěrem uvést, že bylo příjemné zjistit, že loňské dobré výsledky nebyly náhodné. Uznání patří Standovi Lacinovi a Milanu Vaškovi, kteří se za pražské družstvo zúčastnili soutěží i v situaci, kdy jim zdraví nepřálo, a přesto zabojovali tak, že ze dvou závodů byly dvě „bedny“.

PAVEL BŘESKÝ

XVII. SETKÁNÍ VE STARÝCH SPLAVECH

Jako obvykle o prvním červnovém víkendu proběhlo i letos setkání přílušníků praporu 71 čsl. parašutistů ve Starých Splavech – Borném. Akci opět organizoval KVV Liberec pod taktovkou kolegů Stahla a Chromka. Nechyběl ani bezvadný servis rodiny Plesarových ve stravování a ubytování.

Z našeho klubu přijeli na setkání již v pátek kolegové Urban, Minkewitzová, Čermáková a Dvořáček. Za vlahé noci letní a ve vůni borovic uspořádali minipotlach s písničkami při kytaře a dobrém vínečku.

Druhý den proběhlo slavnostní shromáždění, kde byli oceněni jubilanti. Přítomní příslušníci historického praporu – mezi nimi i náš člen Miloň Rezler - pak dostali pamětní plaketu a pamětní list, s kterým bylo pamatováno pro všechny účastníky. Bylo to hezké gesto KVV Liberec.

Stalo se zvykem, že program setkání na Borném doplňuje nějaká další akce, zpravidla jako překvapení. Tentokrát to byl po obědě zájezd do Mladé Boleslavi do muzea 22. výsadkové brigády, který přivítali hlavně ti, kdo tam dosud nebyli. Jako tečka za zážitkem byla po návratu svačinka ve formě grilované kýty, která voněla po celém Borném.

Letošní setkání obohatil kolega Stahl výstavkou výstroje a výzbroje historického praporu, které zapůjčilo muzeum a která po celou dobu poutala pozornost přítomných.

Večer pak vyhrávala tradiční duokapela, debatovalo se a vzpomínalo. Bohužel každým rokem naše řady řídnou. Proto si važme toho, že je nám stále ještě dopřáno setkávat se a vzpomínat na vše pozitivní v našem životě výsadkářů, kdy jsme byli elitou armády. Snažme se, abychom příležitosti, které k tomu máme, nepromarňovali.

LUDVÍK DVOŘÁČEK

STO LET BANIČOVA PATENTU

Patentová komise USA přiznala 25.srpna 1914 tzv. prioritu vynálezu slovenského imigranta Štefana Baniče, který řešil otázku spolehlivého a rychlého otevření padáku zcela originálním způsobem – soustavou teleskopicky vysouvaných vzpěr současně vystřelených silnými pery. Patentní práva předal armádě USA v době, kdy se v Evropě rozhořela 1. světová válka, protože bylo celkem jasné, že do ní budou zavlečeny i Spojené státy a jeho vynález mohl zachránit životy mnoha letců. Zřejmě technická náročnost a předpokládané finanční náklady způsobily, že Američané odletěli do boje bez padáků. Nicméně uvědomělý a nezištný postoj prostého imigranta, který přijel do Ameriky především finančně zajistit život své rodiny, přiměl pragmatické Američany k tomu, že byl jmenován čestným důstojníkem US letectva, ačkoli nemohl dostat státní občanství.

16. srpna 2014 se konala ve Smolenicích, rodišti Štefana Baniče, oslava 100.výročí této události. Připravil ji a organizačně skvěle zabezpečil KVV Bratislava v čele se svým předsedou Ing. Ľubomírem Dubeněm za podpory obce Smolenice. V semináři, který oslavu následoval, vystoupili kolegové Vlado Zámečník, Ivan Hosso a Miroslav Řepka s referáty o Baničově vynálezu, jeho významu a dopadu na sportovní parašutismus, úloze, historii a budoucnosti výsadkových vojsk, o výsadkářských odznacích, symbolice, unikátech, kuriozitách i falzifikátech.

Celá slavnost, odborná úroveň referentů, výzdoba sálu, vše svědčilo o promyšlené, poctivé a nápadité přípravě a řízení celé akce. Za KVV Praha jsem se zúčastnil s Jirkou Urbanem. V neděli dopoledne jsme si našli čas na prohlídku smolenického muzea s expozicí Štefana Baniče, která nám jeho rodinnými dokumenty a fotografiemi pomohla lépe a hlouběji pochopit osobnost nadaného, skromného a nesmírně pracovitého člověka.

Závěrem bych chtěl poděkovat zejména kolegovi Ing. PhDr. Viktoru Timurovi, CSc. Jako dobrý duch celé této zdařilé akce s úsměvem řešil drobné problémy a byl skutečným dirigentem symfonického orchestru všech obětavých pomocníků, který tenhle koncert dovedl až k vítěznému finále.

BOŘEK VEJVARA

PTCH

Jak známo výsadková brigáda používala od svého vzniku osobní padáky typu PD-47 a záložní padáky PZ-47 vyráběné u nás v sovětské licenci.

Byly to padáky spolehlivé, ale měly malou dopřednou rychlost. Při hromadných výsadcích docházelo někdy v průběhu klesání k vzájemným kolizím výsadkářů s následným propojením, které někdy končilo i zraněním.

V polovině padesátých let zadalo MNO požadavek na vývoj osobního padáku bez dopředné rychlosti. Úkolu se zhostili konstruktéři padákových systémů v továrně na padáky v Chornici u Jevíčka. Tato továrna má dlouholetou tradici ve výrobě padáků, dokonce válečnou.

Vyrobili sérii prototypu osobního padáku z tehdy nového textilního materiálu (silon). Byl to padák kruhového typu, neřiditelný, ale bez oscilace, kterým trpěl padák VJ-1. Dali mu název PTCH, což znamená Padák továrny Chornice. „Pétécháčko“ později proslulo jako vynikající sportovní padák, na kterém naši sportovci nejen z ASD Dukla získali mnoho světových mistrovstevských titulů.

Továrna dodala sérii prototypu k vojenským zkouškám. Ty probíhaly klasicky. Shozy nejdříve na figurínách z balonu, poté z letadla z různých režimů výšky a rychlosti. Měřila se rychlost otvírání padáku, dopadová rychlost, snášení atd. Poté nastoupili zkušební výsadkáři. Vše postupovalo podle zkušebního plánu, včetně ručního otevírání padáku s různou výdrží.

Jednoho dne byla na pořadu zkouška přistání za silného větru. Určeni tři zkušební výsadkáři, místo letiště Prešov, doskoková plocha na jižním okraji letiště u kanálu. Letadlo odstartovalo, stoupalo směrem na Kapušany, otočka doleva, směr Šebastová. Vtom se rosvítila žlutá. Bylo to divné, ale postavili jsme se do dveří. V úrovni očí byl vidět Kapušanský hrad a nato zazněl zvonek a rosvítila se zelená. Vypadli jsme jak cukráři a nestačili se divit. Pod námi silnice, hangár, stojánka asi 30 letadel šturmoviků. A silný vítr a neřiditelný padák. Místo přistání si nemohl nikdo vybrat. Jeden dopadl do lázní Išla, druhý na křídlo šturmovika. A třetí přímo do drátů vysokého napětí u transformátoru. Způsobil zkrat a výboj, protáhl se dráty a vrchlík na nich zůstal.

To viděla zkušební komise z místa plánovaného přistání vzdáleného několik set metrů. Tušili průšvih. Velitel brigády sedl do auta a hnal je napříč letištěm přes přistávací dráhu do místa našeho přistání. Nějak neregistroval, že právě přistává letadlo, které nás vysadilo. Pilot musel minimálkou letadlo zvednout a opakovat přistání. Vše zavinil šturman (letovod) známý průšvihář, který si musel předtím asi šlehnout nějakou drogu. Tím skončil šturman u letectva a padák PTCH X jako osobní padák u výsadkářů (Ale padák nezapadl. V Chornici ho vylepšili jako vynikající sportovní PTCH 3 až 12.) Zkušební výsadkáře Kršku, Popeláře a Juříčka tehdy pozval velitel brigády do hospody zapít nepovedené přistání. Výsadkáři se dočkali nového padáku až v polovině šedesátých let.

MILOSLAV JUŘÍČEK

BUMERANG

22. výsadkový pluk od svého vzniku v roce 1969 byl podřízen veliteli Západního vojenského okruhu generálu Vasilu Valovi. Ten byl ve válce průzkumníkem u 1. čsas. Asi proto měl k výsadkářům velmi srdečný vztah. V roce 1970 byl jmenován

prvním náměstkem MNO. Vzal si s sebou jako ředitele sekretariátu spolehlivého spolupracovníka, výsadkáře plk. Vladislava Mrázka. Ten mi na jarních prověrkách naznačil, že náměstek bude v dubnu slavit padesátiny a bylo by dobré mu za výsadkáře poblahopřát.

Žádný fond na nějaký prezent jsme neměli. Jen potřást rukou nám připadalo málo. Nápady na dárek byly různé, ale žádný neprošel. Nakonec nás napadlo vyrobit symbolický dar od výsadkářů. Výtvarně zhmotnit začátek refrénu výsadkářské hymny „Paradesantní jednotky meče armády hrot“. V podstatě na desku formátu A4 zhotovit půdorys československé republiky a na něj položit meč směřující svým hrotem k hranicím. A samozřejmě výsadkový odznak a věnování. Nezbyvalo moc času. Vymyslet námět je jedna věc, realizace je podstatně složitější. Naštěstí jsme měli družební podniky. Čepel meče (dýky) oboustranně broušenou vyrobily Železárny, jílec ve formě padáku ručně vytepali z mědi v Agrostroji a pochvu ušila Gala. A také jsme měli kolegu Solaře a jeho šikovné chlapce ve zbrojní dílně, kteří to celé zkompletovali. Vše se zvládlo za týden.

Nadešel významný den. Na MNO čekaly v předsálí desítky gratulantů nejen z armády ale i řada významných funkcionářů z veřejného života. Přišla na nás řada, pogratalovali jsme, předali dárek, t'ukli si skleničkou vína a zase mazali domů.

Za několik dnů mi volal kolega Mrázek. Oznamil mi radostnou informaci: „Náměstek si vybral ze stovek darů jen ten váš a umístil si ho na pracovní stůl“. Potěšilo nás to. Opět zvítězila idea nad hmotou.

Pan generál se těšil z našeho dárku necelých devět let. Poté odešel navždy. Protože se dárek líbil i jiným funkcionářům, kolega Mrázek, který bohužel letos také odešel do výsadkového nebe, ho pro jistotu uschoval. Je to neuvěřitelné, ale po třiceti letech se dárek jako bumerang vrátil do rukou autorů. Připomnělo mi to Foglarovu fikci o ježku v kleci. Naštěstí s kladným koncem.

MILOSLAV JUŘÍČEK

KDO JE PLUKOVNÍK V.V. ING. VÁCLAV KOUTECKÝ

U zrodu našeho klubu výsadkových veteránů stály tři charismatické osobnosti. Byla to trojice, která tvořila první výbor klubu: generálporučík Ing. Karel Kuba, generální inspektor armády, plukovník v.v. Ing. Jiří Šolc, uznávaný vojenský historik, a plukovník Ing. Václav Koutecký, první předseda klubu. Po prvních dvou zůstala už jen nezaplnitelná mezera, pouze Václavu Kouteckému můžeme v letošním roce blahopřát k jeho 85. narozeninám.

Kdo je Václav Koutecký? Jako student chtěl k „modrým“, proto se hned po maturitě na berounské obchodní akademii hlásil na Vojenskou akademii v Hranicích. Jeho sen o letectvu však skončil přísnými prohlídkami v Ústavu

leteckého zdravotnictví – neměl předpisově ostrý barvocit. Mohl by ale k výsadkářům... A tak byl v roce 1950 slavnostně vyřazen jako poručík výsadkového vojska – aniž by někdy zblízka viděl padák!

Rok 1951 ho zastihl na Vysoké válečné akademii v Praze, a to už měl za sebou u 65. vpr funkce velitele průzkumné čety a pak výsadkové roty i pomocníka náčelníka štábu praporu. Po absolvování Akademie se stal náčelníkem operačního oddělení 22. výsadkové brigády (po reorganizaci výsadkového pluku) a pomocníkem nebo zástupcem náčelníka štábu.

V roce 1965 si prezident africké Zambie Kenneth Kaunda postěžoval našemu tehdejšímu prezidentovi Novotnému na izraelské instruktory, kteří měli vycvičit velitelský stav budoucí armády právě zrozené republiky. Nemohli by se toho ujmout Čechoslováci? Vhodného kandidáta nebylo nutné hledat dlouho – v té době byl náčelníkem výsadkového oddělení SVO vzdělaný a anglickým jazykem vybavený kpt. Václav Koutecký - ideální kandidát.

Po nutných přípravách odjel začátkem roku 1968 se dvěma vybranými spolupracovníky do nitra Afriky. Jeho úkolem bylo vycvičit vojáky pro velitelský stav. Rozhodl, že mladým mužům – a ženám! – dá všechno, co sám ovládá: kompletní výsadkovou přípravu se vším, co k tomu patří. Jen padáky a letadlo bohužel vyrobit neuměl, zatímco překážkové dráhy a všechna potřebná zařízení postavit dokázal. Ač k němu přicházeli velmi mladí lidé, všichni už měli různé řemeslné zručnosti, proto byl dostatek rukou (i elánu) na vybudování výsadkářské překážkové dráhy, střelnic, zalinářské farmy, dovedení vody do tábora i dobudování výcvikové, ubytovací i hospodářské základny. Ten první rok byl velmi těžký.

Po skončení výcviku se první absolventi rozmístili do dalších táborů v provinciích, kde budovali obdobná zařízení pro další mladé muže a ženy (přes 2/3 obyvatel Zambie bylo ve věku do 25 let). Byli cvičeni nejen k obraně země ohrožované vojensky i terorismem. Učili se novým praktickým znalostem i kázni, aby po dlouholetém koloniálním útlaku získali sebevědomí a mohli se zúčastnit na ekonomickém rozvoji své mladé země.

Kolega Václav Koutecký za pět let svého působení zapsal jméno naší republiky do vínku vzdálené Zambie zlatým písmem. Vypracoval tam výcvikové programy a zahájil tak výcvik nové kvality pro armádu i policii, navrhl nové uniformy, barety, kanady, novou výstroj. A když vybýval čas, organizoval vojenské přehlídky a dokonce veřejná vystoupení podle vzoru našich spartakiád, která se těšila nesmírnému zájmu veřejnosti a která velice oceňoval prezident Kaunda.

Po návratu z Afriky ho v roce 1973 čekala Moskva se školou pro vojenskou odbornost v diplomatických službách. Dva roky pak pracoval jako vojenský expert, odborný pracovník, ředitel oddělení a nakonec celého odboru Ministerstva zahraničního obchodu (Omnipol). Ale na dalších šest roků ho znovu čekalo horké slunce Afriky - jako obchodní přidělenec byl vyslán do Libye. Netušil, že svou původní a po návratu znovu získanou funkci ředitele odboru bude muset opustit ještě jednou, ještě na další tři roky jako velvyslancecký rada v Libyi.

Poslední roky své činné služby pracoval pak na GŠ MNO. Svou vojenskou uniformu definitivně odložil v roce 1990.

Život ho podrobil mnoha těžkým zkouškám, s kterými se jako výsadkář vždycky uměl vypořádat. Tu nejtěžší, nedávnou ztrátu syna, nese statečně. Žije v prázdném bytě v Praze, jako vdovec se dávno naučil vařit, chodí si nakoupit, a nejen srdcem či v myšlenkách je stále s námi, s výsadkáři.

DAGA MINKEWITZOVÁ

BYLI JSME TADY

Můj dávný přítel a kolega Emil Tencer, autor Dejin parašutismu na Slovensku, si v 18. čísle Padáčku (v článku Kdo je V. Mrázek) přečetl, jak Mrázkovi říká Josef Černota: „Na Libavě bude velké cvičení pozemního vojska a naše úderná rota musí po jejich štábech, skladech a shromážděních tvrdě udeřit a ukázat, jak nebezpečné jsou výsadky.“ Toho cvičení, konalo se v létě roku 1950, se kolega Tencer zúčastnil a před časem o tom hezky napsal do Červených baretů. Bylo to čtení zajímavé, proto ho s jeho svolením nabízím po určitém zkrácení čtenářům Padáčku.

Na toto cvičení byli povoláni i záložníci a výsadkáři v červených baretech měli být pro ně ve dne v noci postrachem. Jejich velitel byl velký optimista a slíbil jim za každého chyceného výsadkáře nějakou hodnotnou knihu. Přání získat odměnu byla jedna věc, ale chytit výsadkáře?

V naší skupině byli dva radisté, dva průzkumníci a šest chlapců úderné skupiny. Vybavení byli pouze zbraní, municí, nožem, mapou a chlebníkem s nepromokavou celtou. V týlu napřítele, který čítal asi 2000 mužů, měli vydržet deset dní bez jakékoliv pomoci, jen teplou stravu dostávali ve várnících shazovaných na padácích. Proto denně museli hledat plochu pro shození potravy, ale někde úplně jinde další, klamnou.

Na tomto cvičení měly být vyzkoušené nové radiostanice s vysokým výkonem jednak ve cvičném boji a jednak při navádění letadla ze země při vysazování do terénu, což se do té doby nedělalo.

Na nádvoří ve Stráži pod Ralskem jsme na velkou tabuli nalepili mapu, na které naši chlapci sledovali činnost a pohyb výsadkářů, kteří měli zjišťovat důležitá palebná postavení nepřitele, ničit velitelská stanoviště a podobně. Vedle mapy se nalepovaly jejich dešifrované telegramy, které v pravidelných dvouhodinových relacích ve dne i v noci přijímala moje radiostanice. Po dvou dnech úspěšného spojení s vysazenou skupinou - ničení prováděla úderná skupina vedená Jardou Jehličkou, průzkum vedl Jožka Burda - moje hlavní radiostanice vypověděla poslušnost. A můj radiotechnik Lád'a Kokta byl někde daleko v prostoru cvičení, vzali ho s sebou pro případ, že by se jim na radiostanicích něco pokazilo. Moje vědomosti mou novou stanici k poslušnosti nepřivedly. Musel jsem volat radiotechnika z letiště, ještě v noci se s ní čtyři hodiny trápil – neúspěšně. A tak bylo pro zdárný průběh cvičení nutné dopravit Lád'u Koktu letecky z výcvikového prostoru k stávkující radiostanici. Trochu se v ní povrtal a odletěl zpátky.

Práce průzkumné skupiny a radistů byla skvělá. Jen noci byly pod celtou trochu chladné, ale po celodenní akci, uběhaní a utahání, spali tvrdě. Úderná skupina měla den obrácený – přes den měla jen menší průzkumné práce, hlavní činnost je čekala v noci. Ve válce se nikdy přesně neví, jestli přijde a odkud by přišla diverzní skupina. Naši chlapci to měli těžší – bojující jednotky věděly, že výsadkáři jsou mezi nimi, že kdykoliv mohou nadělat „šarapatu“, že se na ně musí co nejlíp připravit. Byli velmi podezřívaví a ostražití, zdvojnásobili strážce, ale na výsadkáře byli krátkí. Objekty určené ke zničení průzkum přesně zakreslil a důkladně vysledoval strážce, takže úderná skupina pak šla najisto. Jarda Jehlička mi po návratu vyprávěl: Oni měli u palpostu ne jednoho strážného, ani čtyři, ale dvacet! V noci chodili jeden k druhému a zpět, ani heslo nepotřebovali, jenom Jožo, jseš tu? Karle, jseš tu? Přes tohle síto jsem musel projít ke kanónům, přilepit jim tam lístky, že jsme tam byli, a zase mezi těma strážnýma pěkně zmizet.

Strážní měli radost, že měli klidnou noc, že jim výsadkáři dali pokoj. Ale když se šli s rozhodčím podívat na děla, asi pěkně zbledli. Mohli si tam na lístcích přečíst: Byli jsme tady. Vyližte nám prdel! Slíbenou knihu si z onoho cvičení neodvezl nikdo.

Překlad a částečná úprava MINKEWA

A CELÝ SVĚT BYL RŮŽOVÝ ...

Bonbónkem sezóny 1967 byl pro reprezentační družstvo parašutistů Jadranský pohár v slovinské Portoroži. Mimo program proběhla i soutěž v atrakčních seskocích. Téhle disciplíně se neoficiálně říká „cohcárna“, protože mezi výskokem z libovolné výšky (max. 3 000 m) a otevřením padáku (min. 400 m) si každý může dělat „co chce“.

Naše „choreografie“ vypadala takto: Výskok šestičlenné skupiny ve třech tisících. Vysazuje Jožka Vrábel. Asi 200 m před cílem odpálí dýmovnice upevněné pod letadlem, dvě vteřiny před výskokem dá povel k odjištění dýmovnic, které budeme mít na nohou, a vyskočí první. Těsně za ním jde současně Zdena Zárybnická s Růženou Kyselovou, za nimi Jirka Kramář, Pepík Bušek a moje maličkost. Z Anduly se musíme vysypat jako jeden muž (bez ohledu na pohlaví). Děvčata budou padat ve dvojskoku nad místem, kde bychom měli otvírat padáky. Kluci do poloviny času odklouzají co nejdál do čtyř světových stran a ve zbývajícím čase se musejí dostat zpátky k našim „lotosovým květům“. Aby nás diváci viděli, připevníme si na obě nohy držáky s dýmovnicemi – děvčata v každém šest bílých, kluci dvanáct červených. Piloti si pro jistotu nasadí motobrejle a zavřou se v kokpitu.

Andula nastoupala výšku, sklopili jsme sedadla a zajistili otevřené dveře. Jožka několikrát opravil směr, protože těsně u letiště byly rozlehlé nádrže zalité mořskou vodou, ze kterých se po odpaření odebírala sůl. Vrábel si tedy dával záležet – před námi už několik závodníků v tom humusu skončilo. Konečně nechal stáhnout plyn, odpálil dýmovnice pod letadlem a zavelel: “Odjistit!” Stalo se. Jenže pokud ve třech tisících poklesne éro trochu na „čumák“, zdá se vám, že jste ještě pár stovek metrů před bodem výskoku. Jožkovi trvalo tohle zjištění právě ty dvě vteřiny: “Boha jeho, ešte nie!” a místo aby vyskočil, zablokoval dveře.

Od iniciování roznětky k rozhoření dýmovnice to trvá pět – šest sekund, a dvě z nich už odtikaly! Každý parašutista má tisícovým odpočítáváním v podvědomí zabudovanou časomíru. Takže mi bylo jasné, že v příštím okamžiku nebude vidět a k dýchání bude jen fosgen! Stačil jsem ještě pořádně nabrat vzduch a položit ruce na padák Pepíka, který stál přede mnou. Bůh prý stvořil světlo ve zlomku vteřiny. Sto dvacet dýmovniček ho zhaslo stejně rychle a začalo tmou egyptskou zahušťovat jedovatým plynem. Vědomí, že stojím až na konci řady, mi ukrádalo zásoby kyslíku. Co se stane, až budu muset nabrat plné plíce toho svinstva? Vtom se padák pod máma rukama pohnul. Dva tři rychlé kroky za ním – a pak bylo přede mnou prázdno. Někde vpravo přece musejí být dveře! Tak jsem to risknul, vrhl se tím směrem a vypadl jsem po hlavě do prostoru. A svět byl celý růžový, dokud mi proud vzduchu nevymetl zpoza brýlí zbytky té vražedné mlhoviny.

Dál už šlo všechno podle plánu. Otevřeli jsme padáky nad kruhem, záby opisovaly nad obecenstvem elegantní křivky, my jsme pouštěli dolů dělobuchy, aby byla větší legrace, a popadali jsme všichni kolem tečky. Ovšem největší ovace sklidili naši piloti, kteří sestupovali strmou spirálou, z otevřených dveří se valil růžový dým, oba kluci měli hlavy vystrčené z okének jako mašinfírové, protože v kokpitu vymalovaném jako dívčí pokojík se ještě povalovala ta růžová mlha. Na zemi vylezli z mašiny dva rudoši zrzaví jako Irové zkřížení s medvídkem mývalem, protože jen kůže pod brýlemi dokladovala bílou rasu. Bouřlivý potlesk diváků přesvědčil rozhodčí, že Čechoslováci jsou nejlepší komedianti na světě.

BOŘIVOJ VEJVARA

KLUBOVÝ HLASATEL

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

VÝROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ – tentokrát volební: 6. prosince 2014 v 11.00 hod. v DAP, Vítězné náměstí, Praha 6 – Dejvice;

SCHŮZE VÝKONNÉHO VÝBORU: 13.10., 10.11., 24.11. 1.12.2014 vždy v 16.30 hod. v klubovně v kasárnách v Praze 6 - Ruzyni;

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ (potlach) členů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci od 17.00 hodin v restauraci U parašutistů v Resslově ulici č. 7 v Praze 2 ve dnech 16.10. a 20.11, a POZOR - potlach dne 18.12. se bude konat v restauraci Formanka v Ostrovského ulici na Smíchově od 16 hodin;

DEN VETERÁNŮ: 11. listopadu v 16.00 hod. na pietním aktu u Památníku výsadkářů v Technické ulici v Praze 6 – Dejvicích.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, MEDAILÍ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea udělil výbor KVVV Praha

PAMĚTNÍ MEDAILI brig. gen. Jaroslava KLEMEŠE

Václavu KOUTECKÉMU, 85 let

MEDAILI ZA ZÁSLUHY KVV PROSTĚJOV

Janu ČEJKOVI, 70 LET

PAMĚTNÍ MEDAILI KVV PROSTĚJOV

Pavlu BŘESKÉMU, 65 let

PAMĚTNÍ MEDAILI KVVV PRAHA

Miloni REZLEROVI, 90 let

Ludvíku DVOŘÁČKOVI, 85 let

**Daze MINKEWITZOVÉ, za dlouholetou redakční činnost
při vydávání klubového časopisu**

BLAHOPŘÁNÍ K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Petru KORBOVI, 70 let

Zdeňku VÁCHOVI, 70 let

Marku NOVÉMU, 45 let

**Všem jubilantům a vyznamenaným blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví.**

Medaile a blahopřejné diplomy jim budou předány na členské schůzi v září

OHLÉDNUTÍ DO NAŠÍ HISTORIE

VÝSADKOVÉ ÚTVARY ČSLA V 60. LETECH 20. STOLETÍ

Výsadkové jednotky naší armády procházely řadou změn, které byly ovlivňovány postupným vývojem názorů na použití naší armády v závislosti na vývoji vojenské doktríny Varšavské smlouvy.

Proto také došlo na přelomu padesátých a šedesátých let dvacátého století k řadě pozitivních změn, které vedly ve svých důsledcích k rozšíření československých výsadkových jednotek. Na MNO Československé republiky byla vypracována nová koncepce použití výsadkového vojska. Rozhodujícím způsobem se na její přípravě

podíleli příslušníci Správy bojové přípravy MNO pplk. Josef Mrázek a pplk. Miroslav Pelc.

Nařízením MNO ČSLA bylo v roce 1959 uloženo velitelům vševojskových armád přecvičit v následujících dvou letech u každé armády dva motostřelecké prapory vybraných motostřeleckých pluků, které by byly předurčeny jako prapory výsadkové. Každý prapor měl být schopen provést vysazení na padácích do taktické hloubky sestavy protivníka.

Úkolem takového praporu bylo především dobytí a udržení důležitých objektů, obsazení soutěsek, mostů, vodních děl, terénních dominant a podobně. Provádění přepadové činnosti na důležité objekty, velitelská stanoviště, spojovací uzly a polní letiště. Rozhodujícím důvodem pro tento způsob zasazení bylo předstížení protivníka a využití momentu překvapení při útočné bojové činnosti vlastních pozemních vojsk.

Činnost těchto útvarů byla předpokládána na dobu 4 - 6 hodin bojové činnosti v týlu protivníka do hloubky 30 - 60 km za čarou dotyku.

Motostřelecké výsadkové prapory byly cvičeny především v taktice vedení boje výsadkových jednotek v týlu nepřítele a v seskocích padákem. Dále byla preferována tělesná, střelecká a ženijní příprava, jejichž zvládnutí je charakteristické pro výsadkáře bojující v týlu protivníka, bez větší podpory dělostřelectvem a letectvem. Cílem tohoto výcviku bylo připravit útvary tak, aby byly schopny plnit úkoly taktického výsadku v blízké hloubce nepřítele při provádění přepadů, léček a ničení důležitých objektů protivníka. Výcvik praporů byl organizován každoročně v tříměsíčních cyklech, zbývající období roku cvičily ve svých mírových posádkách.

Organizace výsadkových motostřeleckých praporů byla stejná jako u klasických motostřeleckých praporů, tj. velitelství a štáb, spojovací četa, tři motostřelecké roty, protitanková četa, minometná četa, obvaziště, dílenské družstvo a zásobovací četa.

Oba druhy praporů se lišily pouze počtem osob, „klasický“ měl 315 příslušníků, zatímco výsadkový 319. Rozdíly spočívaly v navýšení jedné osoby u velitelství praporu (o náčelníka výsadkové služby) a všech motostřeleckých rot (o instruktora a kontrolora balení padáků). Současně se předpokládalo, že jako velitelé 2. a 3. čet motostřeleckých rot budou místo absolventů ŠDZ zařazeni důstojníci z povolání.

Ke splnění tohoto úkolu byly v roce 1960 určeny třetí motostřelecké prapory v posádkách Karlovy Vary (74. msp) a Stříbro (57. msp), které zahájily výcvik v 1. výsadkovém výcvikovém středisku Luštěnice u Mladé Boleslavi. Následující rok to byly prapory obdobných útvarů z posádek Klatovy (11. msp) a Prachatice (62. msp), které výcvik prováděly ve 4. VVS vytvořeném v posádce Chrudim. Vytvoření výcvikových středisek řídila Správa bojové přípravy MNO a zabezpečovaly obě podřízené SBP 1. a 4. armády. Hlavní a odborné funkcionáře středisek dodala 22. výsadková brigáda z počtu důstojníků, které si sama vychovala. A byli to ti nejlepší a nejschopnější.

22. výsadková brigáda poskytla mimo uvedené funkcionáře také materiální pomoc a zabezpečila provedení přeškolovacích kurzů pro důstojníky a praporčíky, kteří přicházeli od jiných druhů vojsk. Především to byli lidé od všech čtyř vybraných motostřeleckých praporů. K jejich doplnění bylo využito i řady důstojníků od divizních průzkumných praporů, které byly v roce 1961 reorganizovány na průzkumné roty. Přecvičení bylo organizováno ještě v Prešově na Slovensku a trvalo celkem šest týdnů. Byla to tvrdá příprava na pozemních zařízeních výsadkového cvičiště, trenažérech i na speciální překážkové dráze. Na konci výcviku provedl každý frekventant šest seskoků z balonu i letounů. Nebyly to počty zanedbatelné, vždyť v každém běhu bylo celkem provedeno více než 800 seskoků.

Budoucí velitelé byli tak připraveni k zahájení výcviku svých nově vytvářených jednotek včetně ošetřování a balení padáků. V mezidobí obě výsadková výcviková střediska cvičila nové poddůstojníky pro výsadkové prapory a v třítydenních výcvikových cyklech prováděla s četami hloubkového průzkumu a průzkumných rot výsadkovou přípravu zakončenou provedením plánované výcvikové řady seskoků.

Výsadkové prapory 1. armády byly založeny 1.10.1960, zatímco prapory 2. armády 1.8.1961, všechny čtyři pak zanikly rozhodnutím Náčelníka generálního štábu k 31.10.1965.

1. VÝSADKOVÉ VÝCVIKOVÉ STŘEDISKO V LUŠTĚNICÍCH

1. výsadkové výcvikové středisko (VÚ 1910) vzniklo 1.10.1960. Podléhalo velitelství 1. armády a nacházelo se v posádce Luštěnice. Ke svému ubytování využilo tzv. tábor III – Zelená postavený v letech 1941-42 (cvičil zde Africakorps), který převzalo od 1. leteckého spojovacího pluku. Počínaje létem 1961 část tábora využívaly i jednotky 15. tankového pluku. Prvním velitelem 1. VVS byl ustanoven kpt. Vilém Jiroušek (k 1.6.1961 mjr.). V době svého vzniku se středisko skládalo z velitelské čety, balonové čety, poddůstojnické školy o dvou četách, skladů, dílen a ošetřovny. Z plánovaného počtu 89 mužů se koncem měsíce října 1960 u útvaru nacházelo 19 důstojníků, 8 praporčíků a 34 vojáků základní služby. V lednu 1961 se složení poddůstojnické školy změnilo na dvě padákové čety, minometnou četou, četou BzK a četou doprovodných zbraní, přičemž plánovaný počet příslušníků útvaru vzrostl na 114. Úkolem střediska bylo provádění výsadkové přípravy jednotek 1. armády předurčených jako padákové výsadky. Jednalo se zejména o 3 výsadkové motostřelecké prapory 57. motostřeleckého pluku ze Stříbra (VÚ 8015) a 74. motostřeleckého pluku z Karlových Varů (VÚ 2071) a 11. motostřeleckého pluku Klatovy, od 1.9.1963 také o výsadkové čety průzkumných rot vševojskových divizí náležejících do složení uvedené armády, tj. 19. a 20. msd i 1. a 13. td. Dále zabezpečovalo výcvik průzkumníků od vybraných útvarů druhů vojsk divizí 1. armády (tj. průzkumných dělostřeleckých baterií, dělostřeleckých pluků či oddílů a ženijních praporů).

Pro speciální výcvik byly k dispozici dvě výsadková výcviková cvičiště, výsadková překážková dráha, chemické cvičiště, ženijní cvičiště, pěchotní střelnice, balonové

kotviště a doskoková plocha. V září 1963 převzal funkci velitele 1. VVS pplk. Ladislav Doležal. Útvar v té době čítal 114 osob, z toho 25 důstojníků a 22 praporčíků. Ke stejnému datu zahájilo u útvaru činnost Armádní sportovní družstvo pro vojenský trojboj.

1. výsadkové výcvikové středisko ukončilo svou činnost k 15.7.1964 a tábor III – Zelená předalo jednotkám 311. těžké dělostřelecké brigády. Úplná likvidace útvaru byla ukončena počátkem září 1964. Za čtyři roky existence střediska bylo u něj provedeno 35 000 seskoků bez těžkého zranění či mimořádné události.

4. VÝSADKOVÉ VÝCVIKOVÉ STŘEDISKO V CHRUDIMI

Velitelem střediska v Chrudimi se stal pplk. Vlastimil Gallat.

4. výsadkové výcvikové středisko (VÚ 5959) bylo zřízeno 1.9.1961. Po celou dobu své existence se nacházelo v posádce Chrudim a podléhalo velitelství 4. armády. Do složení střediska náležely velitelská četa, balonová četa a poddůstojnická škola o dvou četách, které doplňovaly sklady, dílny a ošetřovna. Celkové počty střediska tvořilo 114 osob (z toho 53 vojáků z povolání), které měly mimo jiné disponovat 2 výsadkovými balony, 17 automobily, 9 pancéřovkami, 8 kulomety, 2 tarasnicemi a po jednom minometu a bezzákluzovém kanonu. Úkolem střediska bylo provádění výsadkové přípravy jednotek 4. armády předurčených jako padákové výsadky. Jednalo se zejména o 3 výsadkové motostřelecké prapory 10. motostřeleckého pluku z Janovic (VÚ 1735) a 62. motostřeleckého pluku z Prachatic (VÚ 4425), a od 1.9.1963 také o výsadkové čtyři průzkumných rot jednotlivých vševojskových svazků náležejících do složení uvedené armády.

Výstavba 4.VVS v Chrudimi započala na podzim roku 1960, avšak již na jaře následujícího roku a v jeho průběhu dosáhly celkové počty více než 2140 osob. Část útvaru, zejména po postavení berlínské zdi v srpnu 1961, obsadila kasárna U zastávky ve Vysokém Mýtě, protože se prostě do vojenských objektů v Chrudimi nevešla.

První seskoky z balonu provedli chrudimští výsadkáři 9. září roku 1961 na svoje letiště. Ale již 28. září seskočili při prvních nočních seskocích z letounů IL - 14T na doskokovou plochu Rosice u Chrasti, kterou důvěrně znají i dnešní „chrudimáci“. Na sečskou přehradu se v létě tradičně prováděly seskoky do vody, které začaly 2. srpna 1963 z balonu DAG - 9. Příslušníci střediska a „klatovští“ výsadkáři se v roce 1962 podíleli na natáčení filmu ATENTÁT, jehož tvůrcem byl režisér Jiří Sequens. Vytvářeli některé episodní postavy, tvořili kompars, ale budovali i výsadkové cvičiště a překážkové dráhy v parku zámku Hrádek u Nechanic a na říčce Chrudimce. To vše samozřejmě bez narušení výcvikových úkolů. Svoji činnost středisko ukončilo 15.7.1964.

ČEJEN

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová, Technické zpracování Miloslav Juříček. Tisk Růžena Čermáková.

Uveřejněn na webové stránce KVV Prostějov www.kvvprostejov.wgz.cz v sekci KVVV Praha. Číslo 21 vyjde v prosinci 2014.